

Choco deed een stap naar voren en probeerde tussen Ole en Gravin door naar de weg te loeren. Maar hij had zijn neus nog niet naar voren gestoken of de merrie sloeg met haar staart. Dat deed ze natuurlijk weer met opzet, zodat hij niets kon zien. Hij snoof en trok aan de teugels.

‘Mama,’ zeurde Lotte vanaf zijn rug. ‘Mag ik niet vooroprijden? Jullie gaan veel te langzaam.’

Choco grijnsde. Zijn favoriete tweebener en hij begrepen elkaar perfect.

‘Nee,’ klonk meteen het antwoord van Vrouw Veldman. ‘Die kleine mag zich best eens een keer inhouden.’

‘Die kleine?’ Choco trok een beledigd gezicht. ‘Puh!’

‘Begreep’n?’ kakelde Berend. ‘Bist doe ’n broave Sjukoo?’

Choco liet zijn vriend de haflinger zijn tanden zien. 'Het zou beter zijn als bepaalde dingen van jou kleiner waren. Zoals je buik!'

Berend bromde alleen wat en stapte door. Met Paul op zijn rug voelde de haflinger zich de koning te rijk.

'We zijn klein maar fijn!' snoof iemand vrolijk vanachter Choco's billen. Zoals altijd liep Koekie vlak achter hem.

Choco knikte en mompelde opgewekt: 'Liever een kleine supershetty dan een dikke bergpony.'

'Hou toch eens op met dat geruzie achter mijn rug,' bromde Ole van voren. 'Anders zet ik zo meteen je neus tussen twee oren!'

Uit voorzorg hield Choco iets meer afstand, want hij wilde liever niet dat Ole boos op hem werd. Hij vond het super dat Ole meeliep. Op zijn rug droeg hij namelijk Oskar, die had besloten dat hij ook wilde leren paardrijden. En er was natuurlijk niets leuker dan met al zijn vrienden, de vierbeners én de tweebeners, een buitenrit te maken! Zelfs als ze naar de

stoeterij van Donderwolk moesten. En zelfs als Gravin erbij was.

Er was maar één minpuntje: ze moesten de hele tijd stappen, omdat Vrouw Veldman op de rug van Gravin een taart vasthield. Natuurlijk was het knullig dat een wild zwijntje door de bak was gerend bij de springwedstrijd. Het was een grote chaos geworden en Dennis was ook nog eens van zijn paard gevallen. Maar moesten ze daarom meteen een taart naar Donderwolk brengen om het weer goed te maken? Choco had gewoon 'sorry' ook wel genoeg gevonden.

'Hopelijk brult Donderwolk niet weer zo hard,' mijmerde Lotte hardop. 'Die heeft altijd iets te mopperen. En aan onze pony's heeft hij sowieso een hekel.'

'We snoeren hem gewoon de mond met een stuk taart,' giechelde Sara.

Choco knorde opgewekt en maakte een vrolijk bokje. Hij zag Donderwolk al voor zich met een knalrood hoofd en dikke wangen vol taart. En zodra ze de taart hadden afgeleverd konden ze op de terugweg lekker tempo maken!

‘We zijn er bijna,’ gaf Ole door naar achteren. ‘Als jullie je gedragen, zijn we ook weer snel weg!’

Dat was een goed plan, moest Choco toegeven. Hij had het zelf kunnen bedenken.

Hun hoeven deden KLEPPERDEKLEPPERDEKLEP, toen ze over de klinkers langs het woonhuis naar de manege stapten. Samen hadden ze tenslotte twintig hoeven en aan acht hoeven daarvan zaten ook nog ijzers! Op de manege zagen ze Donderwolk en zijn zoon Dennis, die hen boos aankeken.

‘Nero,’ hijgde Gravin.

Natuurlijk. De merrie had alleen oog voor de zwarte hengst waarop Donderwolk zat.

‘Hallo!’ hinnikte Nero hen toe. De Donderwolken zeiden niets.

En wie was die andere vierbener? Choco knipperde met zijn ogen. Dat leek wel een kleine witte pony. Sinds wanneer...

‘Sinds wanneer hebben ze hier pony’s?’ vroeg Lotte, waarmee ze hardop zei wat Choco net dacht.

‘Misschien hebben ze ontdekt dat pony’s

leuk zijn,' giechelde Paul. Maar Choco merkte wel dat Paul ook heel verbaasd was.

'Wat ziet die pony er verdrietig uit,' merkte Sara op.

Choco stak zijn neus naar voren en snoof eens goed. 'Het is een ponymeisje,' fluisterde hij tegen Koekie.

Zijn vriend wiebelde met zijn oortjes en tuurde ingespannen naar de bak. Toen grijnsde hij. 'Ze ziet er niet zo kattig en verwaand uit als onze Gravin.'

Omdat alle andere bewoners van de Bloemenhof nu op een rij stonden alsof ze een voorstelling gingen geven, ging Choco er maar naast staan. Maar zijn ogen volgden de witte pony die door Dennis naar de andere kant van de bak werd geleid. Wilde die kleine tweebeener soms niet dat ze hem zagen rijden?

Donderwolk bleef de hele tijd voor hen langs rijden en keurde zijn bezoekers geen blik waardig.

Vrouw Veldman schraapte haar keel. Maar Donderwolk had kennelijk paardenvijgen in zijn oren. Toen hij weer eens voor hen langs

galoppeerde op zijn hengst, trok Nero een verontschuldigend gezicht. Alsof hij sorry wilde zeggen voor het onbeleefde gedrag van zijn baas.

‘Nero is zoooo elegant!’ zwijmelde Gravin.

‘Hoezo, hij is gewoon aan het galopperen.’ Ole wiebelde met zijn bovenlip. ‘Dat kan ik ook.’

Gravin zuchtte nog eens diep. Choco wierp haar een bezorgde blik toe.

‘Hopelijk valt ze niet flauw terwijl Vrouw Veldman op haar rug zit!’ fluisterde hij tegen zijn vrienden.

Berend en Koekie knorden.

‘Wat doet Dennis daarachter met die pony?’ vroeg Sara opeens en ze leidde Koekie weg.

‘Sara, hier blijven!’ riep Vrouw Veldman, maar Sara reed gewoon door.

Sinds wanneer was de vriendin van Lotte zo dapper dat ze niet naar Vrouw Veldman luisterde? Choco rekte zijn hals en begreep meteen waarom ze zo opgewonden was weg gedraafd. Dat kon toch niet waar zijn? Wat

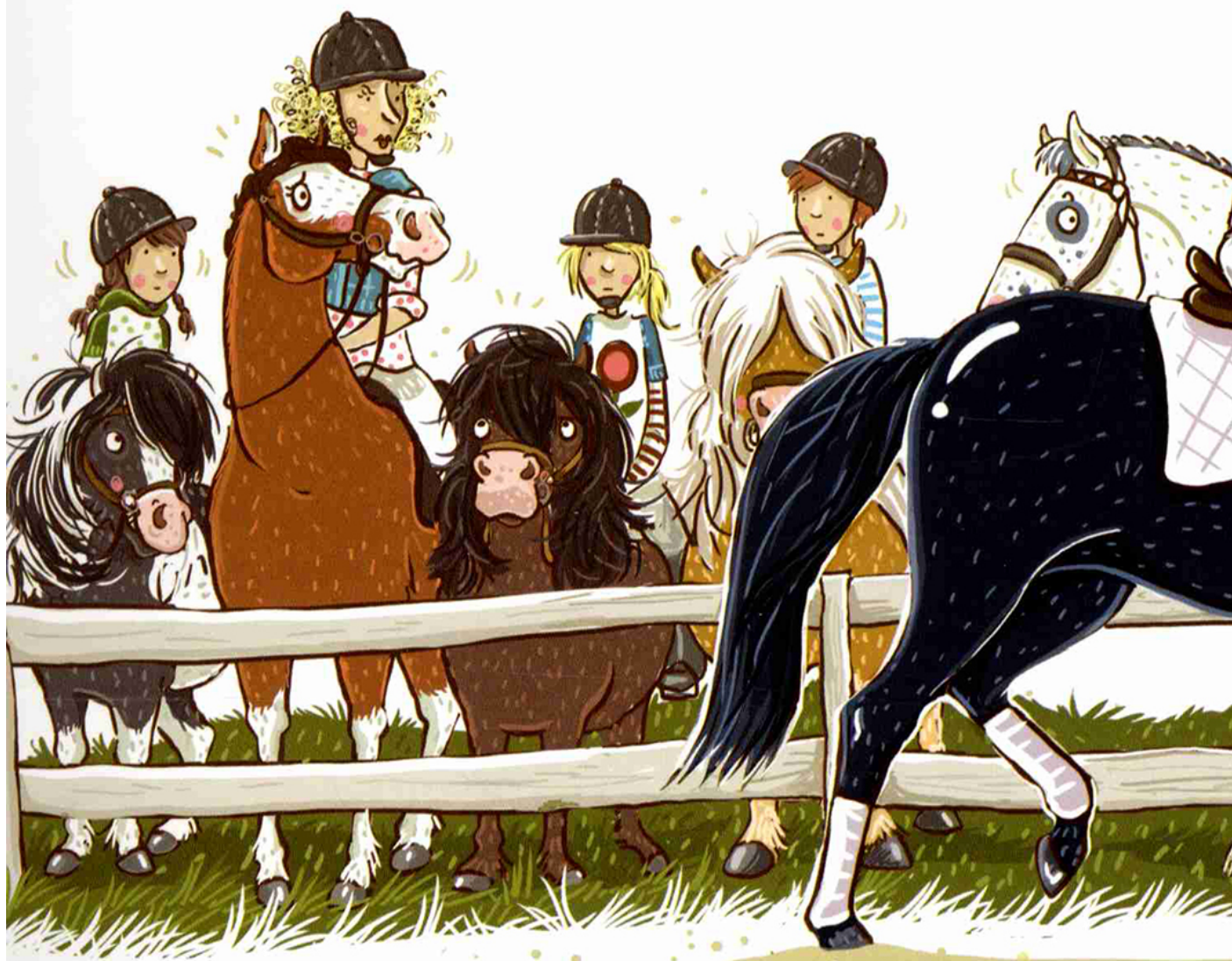
deed die nare tweebener daarachter met dat arme ponymeisje?

‘Lotte, kom snel!’ riep Sara toen. Zonder te aarzelen liet Lotte Choco aandraven, waarop hij zijn hoefjes liet ronddraaien.

‘Die Dennis slaat gewoon zijn pony!’ Sara’s stem sloeg over van woede.

Alweer haalde Dennis met zijn zweep uit. Hij sloeg het ponymeisje zo hard op haar billen dat ze gilde en naar voren schoot.

Prompt kreeg ze nog een klap.

‘Hou op!’ brulde Lotte. ‘Je bent niet goed bij je hoofd.’

Meteen liet Dennis de pony draaien en dreef haar naar de meisjes toe. ‘JULLIE zijn niet goed bij je hoofd! Donder op, domme ganzen.’

Choco knorde woedend. Ten eerste was hij geen gans en ten tweede mocht je een pony niet zo slaan! Hij nam zijn bit tussen zijn tanden, legde zijn oortjes plat en draafde langs de bak.

Waar was toch de ingang? Hij kon toch moeilijk onder het hek door rollen. Hij had immers Lotte op zijn rug. Hij speurde het hek af naar een ingang. Hij zag er wel een, maar die was vlak bij Vrouw Veldman.

‘Dennis,’ brulde Donderwolk opeens. ‘Kom onmiddellijk hier!’

Dennis gehoorzaamde en schopte met zijn hakken in de buik van het ponymeisje. ‘Schiet op, ga eens in draf.’

‘Oef,’ kreunde de pony, en ze kwam in beweging.

‘Kom, Koekie, erachteraan!’ riep Choco. Hij steigerde, draaide zich op zijn achterbenen om